

Merkwaardig ontbijten, Prof. Dr. Dr...! - Maatwerk en Ambitie - Bitte Applaus!

"Schön! Jetzt essen wir ein Ei!" juicht Prof. Dr. Dr. Karl Gottfried B. - organist, theoloog, filosoof, componist, "und Priester der Kirche Jesu Christi" - als de vadsige maar hondsvriendelijke Chef van Haus Hubertus, restaurant en part-time hotel ter hoogte van Kürten langs de B506 van Keulen naar Wipperfürth, met ogen vol besef van schuld eindelijk onze veel te zacht gekookte ochtend-eitjes in aardewerken dopjes op de rood-wit geblokte tafelkleedjes poet.

"Het spijt me, heren," mompelt hij en veegt zijn botervette vingers schoon aan een morsig schort. "Onvergeeflijk!" vervolgt hij, dat hij die ochtend wéér door zijn wekker heeft geslapen, en zo voor de zoveelste keer de twee zeldzame zomergasten, door Magister Schwerdtfeger - één van de organiserende regelneven - voor de duur van de Stockhausen-Kurse in zijn nering gelogeed, op hun rechtmatige Germaanse ochtendkost doen wachten moest.

Nee natuurlijk is het geen excuus. Maar Herr Harsmann und der Professor zullen verstehen, dat het weer laat geworden was im Restaurant. En dan had hij tenslotte misschien ook een 'Dröhnung' nog te veel gedronken...?

"Ja, ja, daß ist der Teufel der die Menschen verführt!", galmt Prof. Dr. Dr. vol enthousiasme en om zijn woorden kracht bij te zetten kleppert hij met zijn krukken op de tafelpoten: "Na - sen - flü - gel - tanz!!"

Nee, leer Karl Gottfried de Mefistel kennen!

Het is een triest verhaal dat die lange, zwaarlijvige veertiger met luide stem tegen een ieder binnen gehoorsafstand afsteekt, dagelijks weer en soms meerdermaals: hoe de Satan, in de fluwelen tooi van Koning Alcohol, hem vele, vele jaren lang ijzig in de klauwen hield, hem tot driemaal toe tot op de drempel van de Hellepoorten leidde, daarbij zijn lever en leden vrijwel verwoestend, maar dat hij tenslotte als bij mirakel in de Heer ontwaakte, en met Hem aan zijn zijde, sindsdien al het Duivelse verzaken kon, en geen tabak, koffie niet meer noch thee, en zeker geen druppeltje alcohol meer nuttigde. Enkel nog bij tijd en wijlen, zoals wanneer het van de zomer erg heet wordt, een gezinsflesje coca-cola.

Ook de Chef trekt bleekjes weg als Prof. Dr. Dr. in bloemrijk Duits verhaalt hoe hij uiteindelijk alle dagen begon met het moeizame verslepen van zijn bijna driehonderd ponden wegende lijf richting toilet om daar middels zo'n anderhalve liter ijskoude pilsener zijn ganselijk onregelde spijsvertering voor even enigszins weer op gang te brengen.

Nee, gelukkig, bij hem was het toch eerder een kwestie van onvoldoende nachtrust, broemt der Chef. "Scheiß Mücken! pszzzzz! ... pszzzzz!!!" En namokkend nog zoekt hij de keuken op.

Beneden in het dorp, in de 'Sülztalhalle' - zo heet de sporthal bij de Kürtense scholengemeenschap -, is de ochtendrepetitie al geruime tijd aan de gang.

Der Meister zit er op zijn vaste stek, achter een ruime mengtafel die pontificaal midden in de aardsdonkere zaal is geplaatst, recht voor het tegen één van de zijwanden geïmproviseerde podium, gekleed in zijn vaste kloffie: witte jeans hooggehouden

J.K.Harsman

Dit is de site van J.K.
Harsman

LINK

- Kh. Stockhausen, Kürten -
(© JKH)

soms door witte, soms gekleurde, bretels; een sportieve schoen van licht-beige leder, en een wit hemd met op de borstzijde brede frutsels met rode tressen, die Indiaas aandoen.

"Vroeger stak der Stockhausen toch net als ik keurig in het pak," fluisterde Prof. Dr. Dr. mij in 't oor. "Der kam erst später auf die Idee met diesem Indien-look, das kam in die siebziger Jahren, als er sich auch die Haren langwachsen ließ!" Zelf heeft Karl Gottfried voor de gelegenheid flink in de kleerkast getast en is met maar liefst tien van zijn maatkostuums in Haus Hubertus neergestreken: één voor elk van de dagen dat de Kurse in Kürten duren. "Dit is een internationaal, een groot, een belangwekkend evenement," bezwoer hij me bij onze kennismaking al, met grote ernste ogen. "Ein Kulturfestival von Rang, met den größten lebenden Komponisten, die überhaupt één van de grootsten uit de muziekhistorie is! Da kann man daß ruhig machen, finde Ich!"

En een beetje betrapt wel liet Harsman toen snel even zijn blik glijden over het goedkope korte felgele shirtje dat bij hem het blote bovenlijf bedekte, de korte broek die aan de randen flink al rafelde en de ouwe sandalen waarin stoffig zijn ongesokte voeten staken, een combinatie die hij voor zo'n zomers muziekfestijn ook gezien de heersende hondse temperaturen zelf eigenlijk best wel passend vond...

Het was het tweede achtereenvolgende zomer dat de gemeente Kürten gedurende enkele weken de lokalen van de plaatselijke school ter beschikking stelde aan haar illustere ereburger, de componist Karlheinz Stockhausen, sinds 1965 inwoner van dit onooglijke dorp in het Bergisches Land, Nordrhein-Westfalen. De eerste keer, in 1998, was de maestro's zeventigste verjaardag officieel de aanleiding. Maar er was een verborgen agenda: die eerste Kürtense Stockhausen-Kurse dienden het begin te markeren van een traditie die liefst tot ver, ver na het uiteindelijke, het onvermijdelijke verscheiden van der Meister zullen reiken.

De jaarlijkse Kurse, de openbare repetities en de concerten in de Sülztalhalle, zo is de nauwelijks verhuilde ambitie, gaan in het nieuwe millennium Kürten op de landkaart zetten. Bayreuth... was dat immers ooit ook niet 'zo'n dorpje'? (U Ziet hem al likkebaarden, der Herr Bürgermeister?)

En zo fladderden ze, als Harsman en Prof. Dr. Dr., uit alle windstreken deze zomer weer naar Kürten toe. Met zijn ruim honderd-en-dertigen: overwegend muzikanten, componisten en muziekwetenschappers natuurlijk, maar daarnaast ook het wel zo interessante clubje waarheidszoekers, kabalisten, alleskunnens en spionnen à la Harsman. Want van oudsher al trekt Stockhausen gevogelte van wel heel divers pluimage, maar zeker nu, nu 'Licht', een 'formule-compositie' met een totale duur van uiteindelijk zo'n achtentwintig uur, bestaande uit zeven 'opera's', één voor elke dag van de week, waar de maestro sinds vijfentwintig jaar vrijwel onafgebroken aan werkt, zijn voltooiing nadert.

'Mittwoch', de voorlaatste dag gaat op 26 mei 2000 Bonn in première. 'Lichter-Wasser', de eerste scène van 'Sonntag', de dag die nog rest, is geschreven.

Dat is *an sich* natuurlijk al een pracht van een 'Omtrekkende Bewegung'... - hij is nog knap helder van geest, der Stockhausen en ook lichamelijk blaakt de man van gezondheid, dat zie je zo, en er hoeft daarom niet aan getwijfeld te worden dat hij die 'Licht'-klus klaren gaat - ... maar er is bovendien al een 'doorgecomponeerd' vervolg: na 'Licht', de zeven dagen van de Week, staan op stapel nog de Dag, de 24 uren van het etmaal, vervolgens het Uur, de Minuut ... en tenslotte, laatste werk, requiem: - de Seconde. Pas daar, op die ultieme verticaal uitgecomponeerde tel, denkt de Meester terug naar Sirius te keren.

Hier op zijn Kurse, in bijna militair rigide marspas, rug gerecht en kin vooruit, beklimt Stockhausen voorlopig elke namiddag nog het podium, en daar eenzaam hoog gezeten met de partituur

"Applaus ... damit es weiter geht!" (© JKH)

Stockhausen
De **Stockhausen site**

[LINK](#)

opengeslagen op een tafeltje, bespreekt hij voor het aandachtige gehoor de 'ins and outs' van 'Welt Parlament', een 38 minuten durend werk voor a-capella-koor, de eerste akte van 'Mercoledì da Luce'.

- wordt vervolgd -

L'edicola; WB-archief
meer stukken van **deze auteur**
meer stukken in **deze categorie**

J.K. Harsman

Commentaar op dit artikel? Op- en/of aanmerkingen? Laat het de auteur of de redactie weten, of begin een inhoudelijke discussie op het Place Débattre door dit formulier in te vullen.

Dit bericht moet naar:

de auteur
de redactie
het Place Débattre

Bericht:

Naam:

Emailadres:

Onderwerp:

[Inhoudsopgave](#)

[TOP](#)

[WB frontpage](#)

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm, print, digitale duplicatie, verspreiding op het Internet of welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de [redactie](#).